

Yıldız Cinayetleri

Bir Metin akır Polisiyesi

Armağın Tunaboylu

BİR

Yeni evimde ilk günüm ve gecemdi. Tek başıma yere oturmuş, ikinci şişe Güzel Marmara'nın güzelliğine bırakmıştım kendimi. Yegâne mobilyam olan sokak kapısının ne zaman kırıldığını, Hopdediks'in çirkin bir kopyası olan Asım Ağbi'nin içeri ne zaman girdiğini işitemedim. Yalnızca yediğim tokatlardan gözlerimi zorlukla araladığımda bana on santimden bakan çirkin suratını gördüm. Bu mesafeden kim olsa çirkin görünürdü, hele damarlarında iki çarpı yetmiş, Güzel Marmara'nın alkolü dolaşıyorsa.

Asım Ağbi'yi balık gözü bir objektiften görüyordum. Asım Ağbi bir balık gibi dudaklarını oynattı. Ya balık taklidi yapıyordu ya da bana bir şeyler söylüyordu. Komiğime gitti, gülmeye çalıştım. Marmara'nın güzelliği işte. İnsan, Asım Ağbi'nin karşısında asla gülemez. Gülmemelidir de. Tokatlar yağmur olup tekrar yağmaya başladı. Kendimden geçmişim. Kafama dökülen sularla yeniden kendime geldim. Kendime geldim ama pişman oldum. Her yanımda sızlıyor, beynimde binlerce sincap koşuşturup duruyordu. Tek bir morluğun olmadığından emindim. Anlaşılan bedenim ayılmayı reddettiği zaman zarfında Asım Ağbi bizzat benimle ilgilenmişti. O, böyleydi işte, sizinle konuşmak için her yöntemi dener ama tek bir iz bile bırakmazdı. Yılların deneyimi. Başımıza neyin geldiğini bizim gibi kaşarlar hemen anlardı ama yeni yetmeler onu şefkatli bile bulurdu. Hiç de şefkatli değildi.

Karakola ne zaman getirildiğimi anlayamadım. Yolculuk kısa sürmüş olmalıydı ama hatırlayamıyordum. Başım ağrıyordu, baş ağrısına hiç dayanamam. Yattığım taştan doğrul-

maya çalıştım. Bedenim, “Daha da beteri var” dedi. Bütün organlarım yoklama yapılan öğrenciler gibi “Ben buradayım, ben buradayım” diye bağışıyorlardı. Bunun tek ilacı vardı, Asım Ağbi bu ilacı biliyordu; gelen çayın yarısını döküp üzerini çekmecesinden çıkardığı şişeyle tamamladı. İlaç fon-dipledim, ilaç ağzımdan mideme hemen ulaştı, orada kısa bir tur atıp aşağılara indi. Ben zevkten titrerken ayak parmaklarımın ucundan fırladı gitti. Şimdi bir sigara olsa ne iyi olurdu ama daha fazla yüz göz olmaya gerek yoktu. Canım Asım Ağbi bunu anlamış, Malbuş paketini uzatmış, almamı bekliyordu. Kendi ne sigara ne de içki içerdi. İçerken görülmemişti. Malbuş’umu, Zippo’suyla yaktı. Şimdi durum boka sarıyordu, bu kadar ihtimamı hak edecek bir şey yapmamıştım. Sigara, işte o an zehir oldu. Çok yumuşak görünüyordu ki, bu iyiye işaret değildi, tedirginliğim sonuna kadar yükseldi. Gözlerimden çıktı.

“Bu gece neredeydin?” diyerek işkenceye son verdi.

“Aha şimdi tuzağıma düştü” diye sevindim. Çünkü bu gece bütün sermayemi, yani çalıştırdığım kızları Kürdo’ya devretmiştim. Karşılığında doğup büyüdüğüm, yetiştiğim, iş tuttuğum, para kazandığım, kavga edip adam dövüp dayak yediğim, her insanını, her evini, her taşını ezbere bildiğim mahallemde bir ev almıştım. Yıkıntıydı, olsun, yıkıntı mıkıntı benimdi. Artık bu işlerden elimi ayağımı çekecek, namusumla başka işlere girişecektim. Eve yakın, boş duran bir dükkânı da Tekel bayisi yapacaktım. Kim bilir, belki evlenir, çoluk çocuğa da karışırdım. Tam çocuklarımın elinden tutmuş onları okula götürüyordum ki Asım Ağbi’nin tokadı geldi.

“Ne sırtıyorsun lan?”

“Yeni evimi kutluyordum, hiç dışarı çıkmadım” diye can havliyle cevap verdim.

“Hele hele!”

Hah! Şimdi sıçmıştım işte, Asım Ağbi, “Hele, hele” dedi mi oturup yarım saat düşüneceksin. Asım Ağbi beni düşünmekten kurtardı, tokatlar sağlı sollu yağmaya başladı yenden. Kırbaç şaklaması gibi sesler geliyordu suratımdan.

“Doğru söyle, neredeydin lan?”

“Ağbi, komiserim, Asım Ağbi, vallahi doğru söylüyorum. Evdeydim, bıraktım artık o işleri.”

“Pezevenkliği bıraktığını biliyorum, kızları Kürdo’ya devrettiğini de biliyorum ama gece neredeydin?”

Asım Ağbi’nin sadece ve sadece benim ve Kürdo’nun bildiği bir şeyi bilmesine hiç şaşırmadım. Bölgesindeki her sineğin her kanat çırpışını bile bilirdi. Nasıl bilirdi, kimse bilmezdi ama bilirdi. Bu yüzden yıllardır bu karakolda komiserdi; nice daha yüksek düzeyde görevi kabul edip gitmemişti. O da buraları severdi. Beni de severdi ama aslında kimseyi sevmezdi, şimdi bana bu gece nerede olduğumu soruyordu, ender olarak yaptığım şeyi yaptım. Doğruyu söyledim.

“Ağbi, valla anamın üzerine yemin ederim ki evdeydim. Hiç dışarı çıkmadım.”

“Seni orospu çocuğu” diyerek yeniden üzerime saldırdı. Ama kısa sürede yoruldu, eskiden olsa daha yarım saat döver, yüzünden tek damla bile ter akmazdı. İçim burkularak yaşlanmasına üzüldüm. Dışarı seslendi.

“Ekrem, bu orospu çocuğu konuşmuyor, biraz gezmeye gidelim.”

Bana orospu çocuğu demesi koymuyordu, aşağı yukarı doğrudu da, ama bu gezme lafı nereden çıkmıştı? Meraktan çatlıyordum. Anlaşılan benim bilmediğim bir şeyler olmuştu, bu şeyler, boktan şeylerdi ve Asım Ağbi benden şüpheleniyordu. Ben olsam ben de kendimden şüphelenirdim. Ama söylediğim gibi pezevenkliği bırakmıştım. Hayallerim vardı. Ev... Tekel bayisi... Okula götürmek için ellerinden tuttuğum çocuklar...

Gerçekçi olmak gerekirse tek bildiğim mesleği, hayallerimi gerçekleştirmek için değil, Kürdo'nun korkusundan bırakmıştım. Benim bölgemi ve kızlarımı istiyordu. Adamları iki defa yolumu kesmiş ve canımı epeyce yakmışlardı. Böyle giderse daha da yakmaktan çekinmeyeceklerini de gayet açık bir dille anlatmışlardı. Zaten kızları da tehdit etmişler, yüzlerini çizeceklerini söylemişlerdi. Kızlar huzursuzdu ama bana da bağlıydılar, beni severlerdi. Ama bu, Kürdo'ya karşı koyma gücü vermiyordu. Mecburen anlaştık, kızları ve bölgeyi bırakıp karşılığında evim dediğim viraneyi aldım.

Gezmeye giderken, yolda, işte bunları düşünüyordum. Düşüncelerim otomobilin durmasıyla kesildi. Etrafıma baktım ve şaşırarak Adli Tıp morguna geldiğimizi gördüm. Asım Ağbi önden, ben arkadan içeri girip koridorlarda yürümeye başladık. Bu iyiye işaretti, Asım Ağbi kaçmayacağıma inanıyor, bana sırtını dönüyordu. Bir sürü koridordan geçip bir sürü merdivenden inip en alt kat olduğunu tahmin ettiğim bir yere geldik. Artık istesem de kaçamazdım. Bu kadar dolambaçlı koridorda kaybolurdum. En sonunda bir yerde durduk, burası filmlerde gördüğüm o çekmeceli yerdi. Korkmaya başladım. Kimse yoktu, anlaşılan bir görevliyi bekliyorduk. Beklerken bana dik dik bakmaya başladı. Ben de, "Burada ne işim var ki? Ben suçsuzum" der gibi bakmaya çalıştım ama olmadı. Asım Ağbi'nin gözlerine iki saniyeden fazla bakmak imkânsızdır, mahallede beş saniye baktıktan sonra çarpıların olduğu yemin billah edilerek anlatılırdı. Gözler içimde dolaşıyor, minik oklar olup her yerime batıyordu. Huzursuzluğum gitgide artıyordu.

Izdırap, görevlinin gelmesiyle sona erdi. Bir elli boyunda, gözlerinden uyku akan bir adamdı, söylenerek içeri girdi.

"Mesai saatinde gelemez miydiniz? Sabahın bir körü..."

Asım Ağbi gözlerini benden alıp ağır ağır ona çevirdi. Bunu, bir transatlantiğin bir derede manevra yapması kadar uzun bir sürede yapmıştı. Görevli bir daha ağzını açmaya cesaret edemedi. Hatta beş dakika sonra ben her yere kusup etrafı batırdığımda bile.

İKİ

Görevli kafasını öne eğip salonun ortasında duran masaya doğru yürüdü, masada o zamana kadar görmediğim çarşafı örtülü bir yığın vardı. Görevli masanın yanına geldi, sanki hazırolda emir bekliyordu. Beklenen emir Asım Ağbi'den geldi.

“Aç!”

Adam çarşafı kaldırdı, masada kanlı bir yığın vardı. Hemen kafamı çevirdim ama Asım Ağbi'yle göz göze geldim. İkinci emir hemen geldi.

“Git, bak.”

Gidip bakmamak olanaksızdı, ben de gidip baktım. Kanlı yığın, son derece düzgün bir şekilde sıralanmış bir insan bedeni idi. İki bacak, iki kol, bir beden... Balık gibi yan yana duruyorlardı. En sonunda da Aynur'un kafası.

Aynur gerçek hayatında yalnızca bir baştan ibaretmiş gibi bana bakıyordu. Ben de ona baktım. Güzel Marmara hızla midemden yükselip ağzımdan fışkırdı. Ayakta duramadım, kusmuklarımın içine diz çöktüm. Canım ağbim, Asım Ağbi'm bana Malbuş'unu uzatmıştı, bir tane çekip aldım, Zippo şakladı. Tecrübe denen şey bu olmalıydı. İnsan ruhundan ve midesinden gayet iyi anlıyordu. Sigardan derin bir nefes alınca midemde kalan son Marmaralar yerine oturdu.

Aynur ve ben uzun zamandır birlikte çalışıyorduk. Onu taşradan getirip bana vermişlerdi. Ona her şeyi ben öğretmiştim. Asla benden habersiz iş tutmaz, kazandığı her kuruşu sonuna kadar getirip bana verirdi. Ahlaklı bir kızdı.

Asım Ağbi, “hadi oradan” der gibi bakıyordu. Asım Ağbi her zaman aynı şekilde bakardı. Tek kas oynamazdı yüzünde ama siz ondan çok farklı anlamlar çıkarırdınız. Anlam çıkarmaya devam ettim. Bakışlarda acıma vardı, iğrenme vardı. Aldırmadım, ne de olsa kusmukların içinde oturan o değil, bendim. Sigara bitene kadar sesimi çıkarmadım. Aynur’u düşündüm. Hangi hayvan yapmıştı bunu? Sonra neden yapmıştı? Muameleden hoşnut kalmayan müşteriler en fazla döverlerdi. Bu kadar ileri gidebilecek kimse olamazdı. Sonra ilk aklıma gelen Kürdo oldu. Acaba Aynur ona diklenmiş miydi? Ama o “vur ensesine, al lokmasını” türünde insanlardandı. Dediğim gibi ahlaklı bir kızdı. Asla menajerine karşı gelmezdi. Hem Kürdo daha ilk günden sermayesini neden parçalasın ki?

Sigarayı filtresine kadar içmiştim, izmarit kusmukların içinde cozz diye söndü. Okadar alkol nasıl oldu da parlamadı diye düşündüm bir an. Sonra kafamı kaldırmadan hâlâ bana bakmakta olan Asım Ağbi’ye, “Ben yapmadım” dedim.

Hâlâ içimi oyan bakışlarla bana bakıyordu.

“Yapanı da bilmiyorum.”

Hâlâ bakıyordu. Polisliğin kolay bir meslek olduğunu düşünmeye başladım. Şüphelinin karşısına geç, dik dik bak. İtiraf etti etti, etmedi bir başkasını bul.

Ama Asım Ağbi yine beni şaşırttı.

“Kürdo’nun işi mi sence?”

“Sanmam” dedim, “Hem niye...” diye geveledim.

“Neden olmasın? Kürdo zorla elinden işini aldı, karşılığında da o sikindirik evi verdi. Buraya kadar her şey tamam mı?”

Bana soruyordu, her şeyi benden daha iyi biliyordu. İn-kâr etmenin ne anlamı vardı? Yalnız durumumun boktan bir hâlê geldiğini fark ediyordum. Ama ona karşı koyacak mecalim yoktu. Buraya kadar tamamdı.

“Tamam.”

“O zaman daha neyi inkâr ediyorsun be adam? Kız ona çalışmak istemedi, o da doğradı. Ya da...”

“Ya da”nın devamı bana dokunacaktı. Tahmin ettiğim gibi oldu.

“Kürdo’nun sana yaptıkları kanına dokundu, intikam aldın...”

Verecek cevabım yoktu, bakmakla yetindim.

Görevliye “Tamam” dedi, görevli de Aynur’un cesedini sanki yatak örtüsünü örter gibi kapadı. Sonra bakışları yerdeki kusmuklara takıldı. Herif işte bundan iğrendi. Biz dışarı çıkarken bana, boka bakar gibi bakıyordu.

Yolda hep Aynur’u düşündüm, mahalledeki pastanede aşure yemelerimiz, çalışmadığı günler Emirgân’da piknik yapmalarımız, beraber içmelerimiz... Hepsi gözlerimin önünden aktı. Mahalleye yaklaşırken dayanamayıp sordum.

“Şimdi ne olacak Asım Ağbi?”

Uzun uzun bana baktı, sanki canı benim durumuma sıkılırmış, sanki beni çok umursarmış gibi.

“Amirlerimin bu cinayete canı çok sıkıldı... Hani sıradan bir bıçaklama olsa ya da ne bileyim işte biri tabancayı çekip vursa... Anlıyorsun, değil mi? Basın da hemen duymuş, yaygarayı koparmaya hazırlanıyorlar.”

Ne diyordu bu adam be? Elbette anlamıyordum.

“Ama kadını paramparça etmişsin...”

Paramparça mı etmişim, “Sen ne diyorsun Asım Ağbi” demek istedim ama diyemedim. Çünkü Asım Ağbi’nin en sinirlendiği şeylerden biri lafının kesilmesi idi. Hele fikirlerine karşı çıkılması doğrudan falakaya yatma nedeni idi. Gıkımı çıkaramadım.

“Anlıyorsun değil mi, kişisel bir şey değil.”

Bu akşam ne kadar anlamadığım şey oluyordu böyle. Herif, “Kişisel bir şey değil” diyordu. Ulan bundan daha ki-

şisel ne olabilirdi be? Hayatım boyunca çok defa duymuş-tum bu klişeyi ve her seferinde kocaman bir kazık girmişti götüme. Anlaşılan Asım Ağbi'den yiyeceğim sonuncusu ve en kocamanı olacaktı. Yerimden kıpırdayamadım. Bana gi-ren kazıktan haberi olmayan Asım Ağbi devam ediyordu.

“Aldırma, şimdi gider bir itiraf hazırlarız, ben sana yar-dımcı olurum. Beş-on sene yatar çıkarsın. Belki daha az. Eh! Şanslısın, idam cezası da kalktı.”

Bende bu şans olduktan sonra idam cezasını yeniden kanuna koyarlardı.

“Bak çok yorgun görüyorum seni, biraz tatil yapmış olur-sun ha!”

Nasıl da tatlı tatlı anlatıyordu, neredeyse boynuna sarı-lacaktım, gözlerimden birkaç damla yaş yuvarlandı. Ama benim başka planlarım vardı. Tekel bayım, okula götürdü-ğüm çocuklarım... Anlatmaya çalışsam alay ettiğimi sana-cak, hayda falakaya...

Kendi kendime konuşmalarım, otomobilin mahalleden geçip karakolun önünde durmasıyla sona erdi. Biraz ken-dime gelmiştim.

Bu arada Asım Ağbi hâlâ bana bir şeyler anlatıyordu.

“İtirafını yazdıktan sonra basının karşısına çıkarsın. Bak bu mahallede televizyona çıkan kimse olmadı daha, sen ilk olacaksın...”

Asım Ağbi koca gövdesini dışarı çıkarırken, otomobili kullanan polis ona yardım etti. Fırsat bu fırsattı. Diğer ka-pıyı nasıl açıp, Asım Ağbi'yle diğer polisi nasıl tekme tokat yere serip koşmaya başladığımı, buna nasıl karar verdiğimi hatırlamıyorum. Ama yapmıştım bir kere.